

GÜZEL AHLAK

Ateş, su ve güzel ahlak bir gün yolda buluşmuşlar. Tanıştıktan sonra bir muhabbe-
te tutuşmuşlar. Başlamışlar kendilerini tanıtmaya. Önce ateş başlamış söze...

-Bendeniz ateş: Kimi zaman karanlıkta, kimi zaman soğuklarda ısınmaya sebebim.
Kimi zaman güneşim, kimi zaman bir kor parçasıyım. Hoşuma gitmediğinde önüme
ne gelirse yakarım. Çok iyiyimdir. Benden birçok yerde istifade edilebilir, der ve ar-
dından şöyle devam eder:

-Fakat bir sinirlenirsem etrafımda ne varsa yakarım. Onun için benimle aranızı iyi
tutun.

Su başlamış söze...

-Bendeniz su: Hayat kaygandır. Yokluğum çok kötüdür. Ben olmazsam canlılar
yaşayamaz. Her hayatta ben varım, der. Sonra başlar ateşin yaptığı gibi zararlarından
bahsetmeye...

Ben bir kızarsam sel olurum. Bazen fırtınayla gelir ve ne varsa yutarım. Onun için
benle aranızı iyi tutun, der.

Sıra gelmiş güzel ahlaka...

-Bendeniz güzel ahlak: Hayat düzeninde benim yerim başkadır. Benim hiçbir
kötülüğüm yoktur. Kimseyi de tehdit etmem, der.

Sonra ateş girmiş söze...

-Ben bu arkadaşı çok sevdim. Hani olurda bir gün bir birimizi kaybedersek nasıl
bulacağız, der.

Su der ki,

-Eğer beni kaybederseniz bir yağmur gördüğünüzde yaklaşın ben orada olurum,
der.

Ateş der ki,

-Eğer beni kaybederseniz bir duman görürseniz, bir sıcaklık hissederseniz he-
men gelin ben orada olurum, der.

Sıra gelmiş güzel ahlaka. Söylediği söz çok manidardır.

-Siz siz olun beni sakın kaybetmeyin, der. Eğer beni kaybederseniz bir daha beni
bulmanız mümkün olmayabilir...